



den röde

ARBEIDEREN

Nr. 5

12/3 - 25/3

1977

5. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

Innskrenkninger i Mo i Rana: Krev full lønnskompensasjon

Det er meldt om ytterligere innskrenkninger på jernverket i Mo, nå i form av nedsatt arbeidsuke.

Ved på denne måten selv å ta initiativet til nedsatt arbeidstid på den ene bedriften etter den andre, forsøker kapitalen samtidig å skjære ned på lønningene og dermed velte byrdene av den kapitalistiske krisa over på arbeiderklassen.

Arbeiderklassen må - for å forsvare sin levestandard - møte dette framstøtet med å kreve full lønnskompensasjon.

Arbeiderne på jernverket må som ufravikelig betingelse for å gå med på innskrenkningene, stille kravet om ingen lønnsreduksjon.

Dette defensive kravet må etter hvert som den kapitalistiske krisa utvikler seg, vendes til et allment, offensivt krav om generell arbeidstidsforkortelse med full lønnskompensasjon.

Bare slik kan arbeiderklassen bekjempe den økende arbeidsløsheten og andre uheldige virkninger av den forsterkede

rasjonaliseringa som kapitalen iverksetter under krisa.

Kravet om arbeidstidsforkortelse med full kompensasjon er ikke nytt. Det ble vedtatt under den økonomiske krisa på Fagkongressen i 1929 på NKP's initiativ - mot Tranmæls og Gerhardssens forslag om nedsatt arbeidstid uten kompensasjon.

Nå bør kravet stilles igjen - i første omgang av jernverksarbeiderne!

Hvor går KKP's ledelse?

Leder
Side 3

Ny linje for undervisning og vitenskap?

Side 2



KAs faglig-politiske konferanse:

NAF-LOs opplegg for økonomisk ramme må sprenges

Kommunistisk Arbeiderforbund avholdt i helga 26-27/2 en viktig konferanse om den faglig-politiske tilstand.

Også representanter fra Kommunistisk Universitetslag deltok, ikke minst fordi KULs økende virksomhet med politisk støttearbeid til f.eks. streikende arbeidere nødvendiggjør gjennomgående drøftinger av kommunistenes oppgaver framover.

Konferansen gjennomgikk den økonomiske situasjonen og den politiske bakgrunnen for kombioppgjørformen. Den nåværende økonomiske krise krevde at vi gjennomgikk vår praktiske politikk og anvisninger for faglig kamp i arbeiderklassen. Dette samt en vurdering av vårens minioppgjør pekte seg særlig ut som konferansens hovedsaker. Konferansen konkluderte med at den økonomiske krisen ikke burde avstedkomme noen passiv linje i den faglige kamp, tvert om.

Den sosialdemokratiske krisedemping som innebar resignasjon og tilbakeholdenhet av arbeiderne måtte tilbakevises. De kapitalistiske kriser har sitt utspring i at det faktisk foregår utbytting. Forsøket på å gjenvinne den synkende profitt og det "overmettede marked" som særpreger krisa, gjennom å senke arbeidslønna, vil bare bli en overflateløsning som demper kapitalistenes mest akutte problemer for en tid, men øker de motsetninger som er krisenes årsak.

Det er derfor et falsum å forespeile sikring av arbeidsplasser på sikt ved å gå med på innstramminger i dag. På den annen side må heller ikke masseoppsigelser og bedriftsnedlegginger aksep-

teres på kapitolens naturlige premisser som innebærer tap av lønnsutbetaling for arbeiderne. Det ville innebære at arbeiderne overtok alle byrder ved kapitalismens lovmessige periodiske lavkonjunkturkriser. Krev derfor full og uavkortet lønn for alle, uansett innskrenkninger i arbeidsstokk eller arbeidstid pr. uke. Et solidarisk krav i

konjunktur-rammede bedrifter må være "Ned med den ukentlige arbeidstid - og med full lønnskompensasjon. Bevar enheten hos arbeiderne, og la kapitalistene, som ellers krever "styringsretten" uavkortet, ordne opp i sine konjunkturproblemer. Arbeidsløshet uten full lønnsinntekt tåles ikke."

Forts. side 4

Selvik og NAF mot Skånland

Den røde Arbeideren omtalte i forrige nr. dir. Skånlands forslag om å fastsette en grense for den årlige lønnsoppgjøret for hver enkelt bedrift og om å legge en ekstra skatt på de bedrifter som går ut over grensen.

Den 5. mars har Arbeiderbladet et innlegg om Skånlands forslag av NAF-direktør Kaare N. Selvig, som er verdt å merke seg, både fordi han indirekte slutter seg til vår karakteristikk av forslaget som "utopisk fascisme" og fordi han bringer inn ytterligere momenter som vi ikke hadde med - og dermed også fordi

Forts. side 4

"Berufsverbot"

Ambassade blottstilt for egen hånd

I begynnelsen av 70-åra gjennomførte den daværende sosialdemokratiske regjering i Vest-Tyskland en ny lov som ga myndighetene adgang til å nekte enhver som ikke bekjenner seg fullt og helt til den rådende forfatning, jobb i statens tjeneste - på alle nivåer helt ned til f.eks. lokomotivførerstillinger i statsbanene.

Loven har hittil ført til utelukkelse av tusenvis av personer fra statsstillinger, og har fått oppnavnet "Berufsverbot" (yrkesforbud). Det har etter hvert utviklet seg en omfattende protestbevegelse mot loven, en bevegelse som også møter støtte i utlandet, bl.a. i Norge.

I forbindelse med det siste sendte den vest-tyske ambassaden her i landet i

forrige uke ut en "redegjørelse" til pressen. "Redegjørelsen" er av en slik karakter at den fortjener oppmerksomhet. Den gjentar minst 4 ganger at i Vest-Tyskland fins det ikke noe "Berufsverbot", mens den forøvrig helt og fullt bekrefter eksistensen av "yrkesforbudet", og forteller adskillig om hvordan det virker.

Etter innledningsvis altså å ha nektet at "Berufsverbot" fins, fortsetter "redegjørelsen" med å gjøre rede for dets grunnlag: "Ingen som bekjemper Grundloven, kan bli dommer i Forbundsrepublikken Tyskland, og ingen som aktivt motarbeider staten, får bli konsulent i et departement. Ingen skal som lærer

Forts side 4



Kina: Ny linje for undervisning og vitenskap

Som en hjørnestein i styrkingen av proletariatets diktatur under Kulturrevolusjonen i 1966 sto forandringen av undervisningssystemet ved høyskoler og universiteter i Kina. Det er idag sterke tegn som tyder på at den nye partiledelsen i landet er iferd med å bryte med de kulturrevolusjonære hovedprinsippene på dette feltet. Men det mest foruroligende er et undervisningsrevolusjonen antagelig nå blir søkt erstattet et med tiltak som er isamsvar med et 10-artikkels arbeidsprogram fra oktober 1975. Programmet som het "Rapportutkast om arbeidet i Vitenskapenes Akademi" ble lagt fram etter initiativ fra og i samarbeid med Teng Hsiao-ping.

Før vi går dette programmet nærmere etter sømmene, samt trekker tråden fram til hva som faktisk skjer i KINA idag, skal vi rekapitulere hovedinnholdet i den kulturrevolusjonære undervisningspolitikken. Vi skal her forsøke å vise v hvilken politisk sammenheng og målsetting den fungerte i og støttet opp under.

Vitenskap og teknologi under arbeidernes kollektive beherskelse.

I sin helhet dreier det seg her om om Kulturrevolusjonens program for undervisning, forskning og teknikk. Programmets utgangspunkt var marxismen-leninismens vitenskapelige erkjennelse av nødvendigheten av å bryte ned kapitalismens uforsonlige skille mellom kropps- og åndsarbeid. Bare ved at arbeiderklassen kollektivt fikk ta del i vitenskapelige og teoretiske studier, og omvendt at de intellektuelle måtte ut i industrien og landbruket i løpet av studietiden kunne denne motsetningen gradvis fjernes under sosialismen. Slik ble også denne politikken en viktig betingelse i byggingen av det klasseløse kommunistiske samfunnet. Et samfunn som nettopp har fjernet kapitalens tvangsmessige arbeidsdeling og lagt et nytt historisk grunnlag for utviklingen av samfunnsmessig allsidige individer. Ved å føre en slik linje ville det dessuten bli um-

umulig for tekniske og vitenskapslige eksperter å utvikle seg til en byråkratisk herskerklasse som ville forandre Kina til et statskapitalistisk samfunn på linje med dagens Sovjet. Det dreier seg om konkret nødvendige tiltak for å hindre at produktivkreftenes utvikling under sosialismen underordnes en forutbestemt akkumulasjon. Under kapitalismen er det som kjent produktivkreftene (heri innbefattet arbeiderklassen) og all teknisk forandring underlagt og styrt av kapitalakkumulasjonen. Denne beveger seg på forhånd etter egne økonomiske lov-messigheter uavhengig av den produ-sernde klasses kontroll. Resultatet er "det døde arbeids makt over det levende" (Marx). Skal proletariatets diktatur i det hele tatt ha et konkret og reelt innhold så må denne "utviklingen" nødvendigvis erstattes med arbeiderklassens felles aksjon og bevisste kontroll over produksjonen. Herav de nye samfunnsmessige organisasjonsformer for vitenskapelige og teknisk forskning som så dagens lys i Kina i siste del av 60-tallet. Kort skal her nevnes tre-i-en alliansene, dvs. grupper bestående av arbeidere, teknikere og kadre som skal behandle tekniske spørsmål i produksjonen. I størst mulig grad var det massene selv som skulle bidra med og sette ut ilivet de tekniske nyvinninger. En viktig forutsetning og mål for denne politikken var selvfølgelig å heve produksjonen og teknikk opp på et høyere nivå, m.a.o. fremme produksjonen. Vi nevner dette her pga. at bestemte papegøye-grupperinger i Norge for tiden ser det som del av sin hovedbeskjeftigelse å forvrengte og spekulere i Kulturrevolusjonens vesentligste bidrag på dette området. Dette består bl.a. i den absurde påstand om at politikken forrang under sosialismen medfører neglisjering, ja nærmest rasering av produksjonen.

Undervisningsreformer under Kulturrevolusjonen.

Vi for vår del har imidlertid stadig i friskt minne metodene som

ble atatt i bruk for å nå de revolusjonære målsettingene i utdanningssektoren. For det første ble den totale studietid redusert fra 6 til 3 år. Det ble videre truffet tiltak for å komme karakterjag og økonomisk karrierisme til livs; samtidig med at utdannelsen fikk en mer praktisk karakter. Derfor ble det ikke bare tillat men også gjort til prinsipp å benytte lærebøker under eksamen. Men det kanskje viktigste resultatet av Kulturrevolusjonen her, var beslutningen om å bruke ca. 1/3 av studietida på 3 år til arbeid i jordbruk og industri. For å utvikle den sosialistiske planøkonomien der mot setningen mellom by og land må fjernes ble det så endelig fastlagt at studenter som kom inn fra landsbygda og fabrikkene i provinsene skulle vende tilbake dit etter endt utdanning. Som vi ser vaf linja for utdanning og forskning underlagt styrkingen av proletariatets diktatur og marsjen mot kommunismen.

Den nye linje, et ektefødt barn av Teng Hsiao-ping?

Nettopp disse hovedprinsippene er det nå den nye partiledelsen i KINA er i ferd med å forlate. Ved flere læresteder meldes det om at forbud mot å bruke lærebøker under eksamen allerede er innført. Dette i tillegg til at integrasjonen mellom utdanning og produksjon også nå blir forsøkt stoppet. Dette skjer i ly av en kampanje der man skyver i forgrunnen isolerte eksempler på over-slag og venstreekstremisme fra Kulturrevolusjonen. Det blir hevdet at studenter som lever te blankt ble utropt til nasjonalhelter og at eksamener overhodet var umuliggjort. Dette blir så angrepet uten at den prinsipielle linja og politikken overhodet blir diskutert. Men det som synes å være hovedpoenget i denne sammenhengen er at bruddet med de den kulturrevolusjonære linja er helt i samsvar med de prinsipper som høyreflyøyen under Teng Hsiao-pings ledelse la fram i oktober 1975. Selve ryggraden i det nevnte 10-punk tsprogrammet var motstanden mot å trekke arbeiderklassen inn i forskningsarbeidet og utviklingen av vitenskapen. Rapporten går bl.a. svært lant i krav om å prioritere "en eller flere menneskers forskning" "bokormer" og folk som er "hvite og eksperter". Ledelsen blir her foreslått plassert hos de som måtte sitte inne med profesjonell erfaring. Resultatet ville selvfølgelig bli en ny monopolisering av vitenskapen av en elite og dens fjerning fra arbeiderne. Den likevel mest urovekkende påstand fra dette manuskript er et sitat hvis ordlyd er som følger: "Produktivkreftene er først og fremst vitenskap! Dette ligger svær nær en tankegang

som identifiserer produktivkrefter med teknologi. Dermed har man desavouert og glemt at produsentene selv er produktivkrefter og Marx klassiske setning som lå til grunn for det kulturrevolusjonære programmet: "Den største produktivkraft er den revolusjonære klasse selv". Konsekvensen av Teng-flyøys oppfatninger blir at produktivkreftene blir forstått som noe frigjort fra produsentene selv. Dermed går også forståelsen av klassekampen som nøye og objektivt bundet til dialektikken mellom produktivkrefter og produksjonsforhold fløyten. Resultatet for politikken vedkommende blir i sin tur økonomisme og benektelse av det bevisste elements ledende rolle. Kapitalistiske målsettinger om produktjonseffektivitet og proletariatets degradering til sysler med monotone håndgrep og enkle detaljer i en "rå produksjon" vil erstatte det kinesiske arbeiderdemokratiet slik det det tok form under og etter Kulturrevolusjonen: For kommunister medfører disse faresignaler at vi skjerper vår årvåkenhet overfor utviklingen i Kina. Vi plikter å framheve og propagandere arbeiderklassens nyvinninger og historiske bastioner overfor framstøt som nå måtte komme. Vi må praktisk og politisk solidariser oss med kinesiske arbeideres kamp for fortsatt å bygge proletariatets diktatur, og det sosialistiske samfunn i samsvar med prinsippene og metodene fra Kulturrevolusjonen.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND



SENTRAL ADR.:	Postboks 2863 Kampen, Oslo 5 Tlf.: 37 63 60
AKERSHUS:	Marie Nordby Bekkevn. 4 2006 Løvenstad
BUSKERUD:	Peter O. Pedersen Solberggt. 10 B 3000 Drammen
TELEMARK:	Harald Baun 3980 Åby
VEST-AGDER:	Jan Erik Ryen, Kongens gt. 48, 4600 Kr. sand.
SØR-TRØNDELAG:	Ingmann Eidskrem, Singsakerbakken 13 7000 Trondheim
NORD-TRØNDELAG:	Ragnar Kristiansen 7510 Skatval
BERGEN:	Morten Simonsen, Solli 3, Øvsttun, 5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO:	Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
BERGEN:	Postboks 29 5014 Universitetet 5000 Bergen
TRONDHEIM:	Postboks 1886 Jarlesletta 7000 Trondheim
TROMSØ:	Hanne Edvardsen Postboks 436 9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås



Vi lever i spenning. Hele landet står på tå hev og holder pusten. Vil Sylvia - den søte, vakre, uskyldige Sylvia få lov til å bli her i landet sammen med sin elskede?

Alle reaksjonere i det ganske land har rykket ut med vakre ord og bedt tynt for henne. Israels venner appellerer om storsinn.

Det hender faktisk at folk blir utvist fra Norge - mange med god grunn - en og annen på mer tvilsomme premisser. Alle vet at dersom en kommer hit uten penger og kontakter, arbeid og garantier, så blir en bare plassert på første fly ut av landet. Ekteskap fattigfolk imellom holder som kjent ikke. Dette er nok første gangen en slik sak passerer alle instanser. Gudene vet om ikke kongen sjøl er kontektet.

Grunnen ligger helt i dagen. Hun har giftet seg med en pengesterk kjendis. Ellers hadde det vært en ren ekspedisjonssak og fem tær - ut av landet. Hun kan rett og slett takke enkelte feminine spesialiteter for at hun er kommet i en så gunstig posisjon, og hun har nok benyttet dem.

Nå heter det ikke mord bestandig, det må en ha klart for seg. Likvidering heter det. Dessuten var det bare en araber som mistet livet. Han var uskyldig riktignok, men han var ikke nordmann. Hadde han det vært, så ville saken vært en helt annen.

Reaksjonene ute i samfunnet er nyttige. Det er helt klart at mord er mange villige til å godta, men ikke fattigdom.



Til forfatteren Georg Johannesen.

Hei, kamerat stem din gitar
På side 18 er plassen klar
Syng ut ditt hat i SVs organ

På side 5 troner Torild Skard
Hun og Bitten av menn vil ha svar
Men Georg er da en morsom kar

Vi fører an den 8. mars!
Utstyrt også med Georgs harselas!

Hei kamerat,
vis Ny Tid ditt hat
Men gjør det i Ny Tids egne spalter
Georg er med, selv om han salter

Ja, nettopp når han salter

Hilsen Harald Berntsen

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.
Røde Fane pr. år - kr. 28.
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

"Kina og vi,"

Mens "AKP" til nå har forholdt seg som en papegøye til offisiell kinesisk politikk og har kunnet gjøre det dels p.g.a. et pragmatisk syn på utenlandske forbindelser fra KKP's side og dels pga. egen opportunistisme, kan vi i dag se hvordan omvendt partier av AKP-typen kjøres fram i kinesisk presse for å brukes innad, i kampen mot den fløyen av kommunistpartiet som foreløpig er slått på retrett. Et synlig uttrykk for dette fikk man da Steigan (sjefen for det norske klovne"venstre") nylig under sitt besøk i Kina ble gjenstand for en hyllende og en dekning i kinesisk presse som tidligere vel bare er blitt hans kollega i den australske søsterorganisasjonen til del. Og vi tror ikke det er tilfeldig at den kinesiske vise-statsminister i sin hilsmingstale la spesiell vekt på AKP's innsats i "kampen mot den norske monopolkapitalen".

Det har alltid vært en viktig del av KKP's politikk å benytte den statsbærende posisjon til å spille motsetningene mellom verdens imperialistmakter på en måte som fremmer arbeiderklassens strategiske posisjoner. I sin utenrikspolitikk har kineserne inngått allianser med krefter som står kommunismen fjernt. For å svekke den sovjetiske imperialismen har kineserne offisielt støttet også den borgerlige og den småborgerlige, nasjonalistiske antisovjetismen - uten et øyeblikk derfor å kreve av f.eks. den europeiske arbeiderklasse at den skal dempe sin kamp mot det samme borgerskap og småborgerskap, tvert i mot!

Samtidig som det har vært riktig å markere seg klart overfor den moralistiske kritikk av Kinas utenrikspolitikk som har kommet fra f.eks. SV-hold, har vi heller aldri lagt skjul på de farer for opportunistisk utglidning den nødvendige politikken på nasjonalstatlig nivå fører med seg. Og om en borgerlig fløy vinner hegemoni innen et statsbærende kommunistisk parti, vil det ikke minst gi seg utslag i en klassemessig og ikke lenger taktisk betinget anerkjennelse av borgerlige og småborgerlige "allierte". At de nasjonalistiske skrikhalsene i AKP nå skal lanseres som foregangsmenn i en "kommunistisk" verdensbevegelse, er et tegn på at den borgerlige restaurasjon vi tidligere har pekt på er i ferd med å finne sted i Kina, også gir seg resultater på den internasjonale arena.

Dette som et første moment for forståelsen av forholdet mellom Mao Tse-tungs Kina og den vesteuropeiske såkalte "maoisme" av AKP's støpning.

Den mer grunnleggende forklaringen på dette spesielle forholdet må en søke i den klassemessige utviklingen i det kinesiske samfunnet, først og fremst i det "nydemokratiske" aspekt ved den kinesiske revolusjon i 1949.

AKP og Lin Piao

På den ene side har det "forbilledlige" ved revolusjonene i den "tredje verden", i land som Kina, Vietnam, Kampuchea, for det småborgerlige europeiske "venstre" aldri vært disse revolusjonenes antiimperialistiske og proletariske karakter, men derimot deres karakter av også å være nasjo-

nale, borgerlig-demokratiske reisninger. De har utstyrt de bakstreverske, småborgerlige bestrebelsene i de industrialiserte land med revolusjonær patos og progressive "idealer" som hører en annen historisk periode til enn den vi befinner oss i. Man kan bare tenke på AKP's overføring av strategien fra den nasjonalrevolusjonære fasen til et land som Norge. Og det er nok å nevne kampen mot utenlandsk kapital, mot et angivelig norsk "kompradorborgerskap" eller strategien for "folkekrig" ut fra samme klasseallianse som i Kina og kampuchea!

Det er i den sammenheng desto større grunn til å merke seg at de viktige kampanjene KKP har ført mot personer som "har slått inn på den kapitalistiske vei", konsekvent og uttrykkelig har vendt seg mot folk som ville holde den kinesiske revolusjon tilbake på borgerlig-demokratiske nivå, som ikke ville følge opp den nydemokratiske revolusjonen i -49 med en sosialistisk omforming av hele samfunnet ut fra at hovedmotsigelsen fra da av gikk mellom proletariatet og borgerskap, ikke mellom imperialismen og folket.

Liu Chao-chi, Lin Piao og Teng Hsiao Hsiao-ping ble av Mao Tse-tung alle sammen fordømt for å representere den borgerlige klasseinteressen, de ble alle tre på det grunnlag karakterisert som kontrarevolusjonære av Krustsjovs type. Det var da også nettopp Krustsjov som først lanserte teorien om at hovedmotsigelsen både i sosialistiske og imperialistiske land gikk mellom "folket" og "monopolkapitalen" (eller kompradorborgerskapet).

Dette til tross for tilsynelatende store forskjeller mellom de nevnte tre, mellom Lin Piao's "ultra-venstre" og Teng's "ultra-høyre".

Teng's politikk for industrialisering av Kina, en linje vi i dag ser i ferd med å bli realisert, falt på mange punkter sammen med Krustsjovs og tidligere Liu Chiao-chi's linje: oppløsning av den enhetlige politiske kommando gjennom å forflytte ansvaret for økonomien fra sentralkomiteen til de ulike industrielle departementer. En slik "desentralisering" ville i virkeligheten føre til at partiet mistet sin selvstendighet overfor statsapparatet, og det ville dermed opphøre å være arbeiderklassens redskap under sosialismen. Og for det andre ville den ramme det lokale initiativ og den sentrale kontroll samtidig og bare kunne fungere effektivt gjennom økt satsing på disiplinære regulativer, individuelle økonomiske incentiver, "enmannsstyre" og utvidelse av den borgerlige rett generelt på bedriftsplan. Og en videre industrialisering som ikke baserte seg utelukkende på arbeiderklassens makt, ville før eller seinere føre til utskilling av "enkeltpersoner" og opprettelse av et fritt marked av samme type som dagens sovjetsamfunn (etter Krustsjov, men forberedt av ham).

Denne utviklingen av samfunnet (som under kulturrevolusjonen ble foretredd av Liu Chiao-chi) blottlegger imidlertid motsigelsene i det småborgerlige "revolusjonære" borgerlig-demokratiske standpunkt overhodet. At småproduksjon forvandler seg til storproduksjon i forbindelse med industrialiseringen, gjør at en del av de småborgerlig-demokratiske "revolusjonære" forvandler seg til en tilsynelatende ultra-"venstre"fløy som går til angrep på industrialismen overhodet og fremmer

en moralistisk primitivt teori-fiendtlig og empiristisk kritikk av all sivilisasjon. Kritikken av den borgerlige statsmakt blir en kritikk av byråkratiet løstrevet fra proletariatets klasseinteresser, fra styrkingen av den politiske makt og fra høyningen av det teoretiske nivået i klassen. Kritikken av byråkratiet blir en irrasjonell, anarkistisk kritikk av regler og disiplin overhodet.

Lin Piao var den fremste eksponent for denne linjen under kulturrevolusjonen. Og når han en stund framsto som drivende kraft, var det nettopp gjennom å lansere, redigere og spre i millionopplag "Maos lille røde" til "sitastudier". Under mottoet "Mao Tse-tung's tenkning er marxismen-leninismen i vår tid" forsøkte han å redusere marxismen til et sett moralske maksimer.

I kjølvannet på denne strømmingen oppsto brotparten av de vestlige organisasjoner av AKP-typen. Vi husker alle hvilken rolle den "lille røde" spilte som erstatning for utvikling av marxismen ut fra Marx, Lenins, Stalins og Maos øvrige verker. På AKP's sommerleire leste man i giv-akt-stilling høyt fra Mao "om opprydding" før rydding av leirområdet, mens studier av politisk økonomi ble ansett for unødvendige.

AKP's "kritikk" av "de fire"

slik vi nå kjenner den fra flere artikler i "Klassekampen" og fra et møte i Studentersamfunnet i Oslo lørdag 26. 2. består i det vesentlige av oversettelser fra dagens offisielle kinesiske publikasjoner. Gjennomgangstemaet (i tillegg til personlige anekdoter av typen "i x-fabrikken kunne ikke Wang Hung-wen gå opp trappen uten å tørke svetten enda han bare er 40 år") er anklager mot "de fire" for å ha sabotert produksjonen.

Dette til tross for at kinesiske publikasjoner mens de ennå ble redigert av de revolusjonære alltid poengterte hvordan man skulle høyne det politiske nivået bevisstgjøre arbeiderklassen om dens historiske oppgave, for å utvikle produksjonen. Under mottoet "Den viktigste av alle produktivkrefter er den revolusjonære klasse selv"(Marx) lot Mao og "de fire" politikken gis forrang for nettopp å fremme den økonomiske vekst.

Masseskoleringskampanjen for å styrke og befeste proletariatets diktatur var den siste Mao personlig satte i gang før sin død for å bekjempe borgerskapets innflytelse i det kinesiske samfunnet. Kampanjen munnet ut i kritikken av og avsettelsen av Teng, som ifølge Mao (1976) "aldri hadde vært marxist", og sto i et antagonistisk forhold til kommunismen.

Det var "de fire" som hadde full kontroll med hele kampanjen. Det var deres skrifter som dannet den teoretiske basis for kritikken, det var de som som iverksatte Maos ulike direktiver.

I dag er det på offisielt hold definitivt slutt på kampanjen i Kina, og AKP, som (sikkert motstrebende, men på vanlig opportunistisk vis) trykket og spredde "de fire"s skrifter her i landet, følger nå Hua Kuo-fengs fordømmelse av de "lange og uforståelige artiklene" i pressen. Heretter skal kinesiske publikasjoner slutte å kritisere Teng, og i stedet - det ser vi allerede - bringe produksjonsrapporter ledsaget av kommentarer om seirene i "kampen" for å bekjempe "de fire" gjennom å øke produksjonen.

Mens AKP videre anklager "de fire" for å ha representert Lin Piao's linje, stempler de som kontrarevolusjonære hele den kampanjen som hadde sin styrke i det at den rammet "revisjonister" som Lin Piao og byråkrater som Teng med like stor tyngde.

Mot kampanjen for å høyne det politiske og teoretiske nivået, mot skolerung av de kinesiske massene i den vitenskapelige marxismen, gjentar AKP selv Lin Piao's gamle parole: "Mao Tse-tung's tenkning er marxismen-leninismen i vår tid".

Nei, vi tviler ikke på at Hua og hans folk vil bli ivrig bakket opp av Steigan & co. i tida framover. AKP har allerede ytret full støtte til den antagelig snarlig forestående rehabiliteringen av Teng. Steigan har vært i Kina og fått vite at den er på trappene, og glemt er all tidligere kritikk av "Kinas Krustsjov".

Men om utviklingen i Kina i dag er et enormt tilbakeslag for verdens arbeiderklasse (om den da ikke blir stoppet), har den i det minste den positive funksjon at den skaper klarere politiske skillelinjer. AKP vil ikke lenger gi frasemessig, uforstått tilslutning til marxistiske linjer og paroler fra KKP (de innrømmer selv at de ikke var "skolert nok" til å oppdage den kontrarevolusjonære giften som rant mellom permene til "firebandens skrifter", selv om Øgrim på nevnte møte kunne opplyse at disse skriftene propaganderte for en sosialisme på privateiendommens grunn, hadde han "oppdaget" etterpå, og det er ikke mulig, kunne han i sin ufattelige visdom berette).

Kommunistisk Arbeiderforbund vil komme tilbake til situasjonen i Kina gjennom artikler som tar for seg den nye, økonomistiske politikken Hua Kuo-feng står for. Og vi vil nøye følge klassekampens videre forløp. En borgerlig fløy har vunnet hegemoni i sentralkomiteen, men først i løpet av inneværende år vil det vise seg om den lykkes i å slå tilbake kommunistene på lavere nivåer i partiet og samfunnet.

Men i alle fall har AKP nå åpent gitt sin tilslutning til borgerlig-demokratene i Kina, og det skal vi bare være glade for.

Marxistiske hefter



Et krav til myndighetene om "sikring av produksjonen og dens avsetting" i enhver produksjonssektor er både illusorisk og absurd, likedan de løsninger som ligger i økende innretning på den militære sektor. Men det politiske krav om full og uavkortet lønn til alle arbeidere er det eneste kampkrav som understreker arbeidernes mål: en pro-

duksjon innrettet på de arbeidendes behov.

Om kollisjonen mellom disse krav og kapitalistenes premisser for sin samfunnsstyring blir total - ja da er den sosialistiske omveltning og nyordning av produksjonsforholdene arbeiderklassens naturlige og endelige løsning. Se også resolusjonen som er gjengitt.

Resolusjon

LO og NAF forhandler i disse dager om vårens minippgjør. I følge bestemmelsene i den toårige tariffavtalen fra 1976, skal lønnsstasene reguleres etter ettår. Erfaringene fra fjorårets oppgjør viseraat Kleppe-pakka ikke gir reallønnsøkning. Også denne gangen skal profitten sikres.

Kapitalismen på dens nåværende nivå krever en stadig økende statlig kontroll med arbeidskraften. LO-apparatet blir derfor integrert i den borgerlige staten og den statlige kontrollen utbygges ytterligere i o g med at den kombinerte oppgjørsformen er blitt en sinstitusjon. For dagens situasjon betyr dette at kapitalistene får opprettholdt profitten mens reallønningene synker. LOs krav går ikke ut over kapitalistenes krav til lønnsnedpressing. I tillegg vil man snike inn bestemmelser som faktisk undergraver muligheter som tross alt finnes fo innen de ulike løpende bedrifts- og tariffavtaler. Dette uten diskusjon og avstemming blant arbeiderne.

Intet tyder på at arbeiderklassen kan endre LOs holdning i denne saken. LO har vist at de står fast på kapitalens premisser. Derfor blir den ikke-tarifferte lønns- glidning den eneste muligheten arbeiderklassen har både til å forsvare og forbedre sin reallønn. Men NAFs "stramme linje" overfor LO tilsikter bestemte mål, - og denne gangen er det nettopp tiltak mot den ikke-tarifferte lønns- glidning de er ute etter. Når NAF derfor går tilbake på det krav de i utgangspunktet stilte, er dette til gjengjeld for garantier fra LO om at det ikke skulle finne sted noen lønns- glidning utenom tariffen. Dette framstøtet er selvsagt av største betydning å slå tilbake. Eventuelle avtaler mellom LO og NAF som innebærer "garantier" mot arbeidernes adgang til å tilkjempe seg lønnsforbedringer på bedriftene kan ikke aksepteres. Dette er et opplegg for å svinebinde arbeiderklassen og fullføre det korporative systemet. Derfor må ikke arbeiderne la seg lure av propagandaen om at lønnsenkning er nødvendig som botemiddel mot den krise kapitalismen nå er inne i. Riktignok vil borgerskapets posisjoner svekkes om de ikke får gjennomført ført sine krisetiltak, men å sikre borgerskapets posisjoner er ikke arbeiderklassens sak, tvert om.

Alle tegn tyder på at LO akter å oppfylle de krav NAF har stilt. De suspensjoner, eksklusjoner og liknende disiplinært tiltak LO stadig tyr til, viser hvordan en på dette hold møter forberedelser til og anvendelse av det eneste kampmiddel arbeiderklassen har til å kjempe gjennom sine krav: De ulovlige streikene.

Borgerskapet vil ikke minst gjennom LO, forsøke å knuse nettopp dette kampmidlet. Erfaringene fra brygger- streiken, med bruk av politi mot streikende arbeidere er også betegnende i så måte. Den innskjerping av arbeidstvist- loven som nå forberedes, peker i samme retning. For arbeiderklassen er det derfor tvingende nødvendig å bryte med borgerskapets lovverk både slik det arter seg i LOs regelverk og i samfunnet for øvrig, for at klassen kan gjennomføre sin nødvendige kamp.

Arbeiderne må stille krav som sprenger de økonomiske rammene LO og NAF legger opp til. Men disse kravene kan bare følges opp om man neglisjerer såvel LO/NAF- avtalen som de disiplinært tiltak LO søker å trykke disse med. De erfaringene arbeiderne har tilegnet seg gjennom de seinere år gjennom å sette såvel borgerlovene som LO- apparatet til side og velge egne streikekomiteer under direkte kontroll, er derfor viktigere enn noen sinne. Arbeiderne har intet ansvar overfor det kapitalistiske system, men bare for sin egen klasses interesser.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

FAGLIG KONFERANSE

"Berufsverbot"

... Forts.fra side 1

få lov til å oppdra barn til borgere av den staten han selv forkaster i ord og handling". Ambassaden setter alle som hevder at dette er "yrkesforbud", grundig på plass med følgende: "Vedkommende motsier seg selv, hvis han krever ansettelse og betaling, pensjon og uoppsigelig fra den stat som han forkaster og bekjemper". Og fortsetter: "Politiske ekstremister kan få arbeid utenfor den offentlige sektoren".

Ambassaden kommer med følgende interessante opplysninger som "motbevis" mot at det finner sted telefonavlytting, brevsensur, skygging, utspørring av naboer og kryssforhør i sakens anledning:

"Fra 1. januar 1973 inntil 30 juni 1975 har "Verfassungsschutz"(et offentlig organ til "vern" om Grunnloven) medvirket i forbindelse med om lag 500 000 søknader om stillinger i den offentlige tjeneste. Som en rutine blir "Verfassungsschutz" underrettet innen ansettelse finner sted. Ved hjelp av sitt EDB-anlegg gransker "Verfassungsschutz" sitt kartotek over personer som driver med grunnlovsfiendtlig virksomhet. I omlag 99pst. av alle forespørsler er og har svaret vært: "Ingen anmerkninger".

Alttså ikke noe forhør, ingen snusing etter ens overbevisning, men kun en forespørsel til computeren som tar nøyaktig 1,8 sekunder".

(Etter denne dårlig skjulte stolthet over den moderne databehandlingens effektivitet kunne vi være fristet til å spørre: Hvor mye telefonavlytting, brevsensur, skygging osv. må ikke ligge til grunn for computerens lynraske svar?)

Ambassaden fortsetter imidlertid trostlig med sin "redegjørelse", og avslører med dette den liberale borgersens evige dilemma - at han alltid må slå ned på friheten og toleransen for å bevare friheten og toleransen:

"Fordi med dette kreves det fremfor alt at en søker går inn for demokratiets prinsipper, for toleranse overfor personer med en annen politisk oppfatning og for å verne om frihetsrettighetene. (...) Idet man holder politiske ekstremister borte fra offentlige stillinger, verner man i virkeligheten om borgernes friheter".

Ambassaden framholder at "enhver statsborger" har "fritt valg" mellom å få adgang til statsstillinger og å gi fritt uttrykk for sine eventuelle "ekstremistiske" oppfatninger:

"Viktig er: I Forbundsrepublikken Tyskland kan hver statsborger fritt uttale seg og fritt drive politisk virksomhet. Hver eneste statsborger kan bli medlem av DKP (ekstremt venstreorientert) eller i NPD (ekstremt høyre-

orientert). Hver eneste student kan få bli medlem i kommunistiske studentorganisasjoner. Hver eneste statsborger kan derfor innenfor rammen av den fredelige politiske konfrontasjon arbeide aktivt imot grunnloven i den staten han lever i. Men vedkommende som gjør det, må være klar over at han dermed risikerer ikke å bli godtatt som søker til en offentlig stilling. Vel, han har valget".

++++

"Redegjørelsen" er med andre ord av en slik art at en nesten skulle tro den var en ondsinnet parodi eller provokasjon rettet mot Vest-Tyskland og dets ambassade. Det er den imidlertid ikke, og den forteller dermed i stedet at den fascistiske utvikling nå er kommet så langt i Vest-Tyskland at statsmyndighetene ikke lenger engang evner å late som om den ikke er til stede. - Ingen må i denne forbindelse la seg trollebinde av påstandene om at "Berufsverbot" slår både til "høyre" og til "venstre". Rundt omkring i den vesttyske statstjeneste vrir det av folk med en nazistisk fortid som nettopp bl. a. håndhever "yrkesforbudet".

Forøvrig vil den moderne fascismen - og spesielt i dens sosialdemokratiske, sosialfascistiske utgave - i første omgang opptre nettopp som sentrums "ekstremisme".

Det forundrer oss ikke det minste at Aftenposten foretrakk å gjengi bare små og da de mest uskyldige utdrag av den vest-tyske ambassadens "redegjørelse".

Arbeiderbladet derimot - som er bekymret for sine vesttyske partifellers gode navn og rykte, og ønsker "yrkesforbudet" gjennomført her i landet på en langt mindre uttalt og direkte måte - brakte "redegjørelsen" i sin helhet og tok avstand fra den vesttyske loven på lederplass.

Vi for vår del vil for det første betone det nyttige i at den borgerlige staten avslører sin diktatoriske karakter slik Vest-Tysklands ambassade her har gjort. For det andre vil vi framholde at enhver protestbevegelse mot "Berufsverbot" som baserer seg på rent borgerlig-demokratiske prinsipper er dømt til nederlag på forhånd, spesielt i Tyskland, der borgerskapet av frykt for arbeiderklassen oppga kampen for borgerlig demokrati allerede før den hadde begynt i forrige århundre. Kampen mot "Berufsverbot" har bare en mening som en del av arbeiderklassens revolusjonære kamp mot hele borgerdiktaturet.

Selvik og NAF ...

Forts. fra side 1

Selvigs innlegg bekrefter at i NAF har arbeiderklassen å gjøre med en svært intelligent og klartseende organisert klassefiende.

Selvig skriver i sitt innlegg bl. a.: "Dersom myndighetene fastsetter en grense som foreslått av dir. Skånland vil dette være et tiltak av vesentlig betydning for inntektsoppgjørene og et skritt bort fra et samarbeid mellom myndighetene og partene. Hvis arbeidsarbeidstakerne er uenige i den grense myndighetene fastsetter, vil de da kunne gå til streik i forbindelse med inntektsoppgjørene? I motsatt fall har man begrenset den lovlige streikeretten på en måte som minner om andre samfunnssystemer enn de fleste vel ønsker oss."

De "andre samfunnssystemer" det her er tale om, er nettopp nødvendigvis de klassiske korporative og fascistiske.

Like viktig er det imidlertid å merke seg at Selvig ønsker å beholde "et samarbeid mellom myndighetene og partene" framfor en direkte statlig lønnsregulering med opphevelse av streikeretten. Med dette viser

han NAFs gjennom mange år velutviklede forståelse for viktigheten av å beholde partene, dvs. LO, som på den ene siden på en helt annen måte enn det tradisjonelle statsapparatet er i stand til å holde orden i "egne rekke", og på den andre siden som "representant for arbeiderne" kan gi et skinn av forhandlinger og drakamp om lønnsfastsettelsen. På denne framskredne bakgrunn - som innebærer valget av å integrere LO i statsapparatet fra og med Hovedvatalen avtalen av 1935 framfor å la det borgerlige statsapparatet gripe inn utenfra i LO - blir Skånland (sammen med NKP-revisjonister som Robert Feiring, jfr. siste nr. av den røde Arbeideren) å betrakte som lus på tjære kosten.

Men Selvig og NAF forstår ikke bare fullt ut LO som avgjørende redskap til å holde arbeiderklassen i sjakk, er samtidig ikke minst klar over at dette må til for å beskytte deres konsentrerte makt, nemlig den borgerlige staten. I denne sammen-

Forts. siste side

Norsk økonomi militariseres

Den militære produksjon øker også i Norge. Staten bruker militærvesenet som en krisedemper. Den mer aggressive norske utenrikspolitikken fører til opprustning. De alment militaristiske trekkene ved imperialismen forsterkes i Norge i dag.

et nært samarbeid mellom stat og rustningsfabrikker, en militær-politisk blokk, i alle imperialistiske land.

Den militærpolitiske blokk i Norge.

Norge er i dag et stigende og mer aggressivt imperialistisk land enn for

Virksomheten til slike bedrifter kan sikkert best sees på som en statlig spyddodd på verdensmarkedet, i likhet med regjeringas u-landsprosjekter. F-16 prosjektet (et jagerfly) har gitt Kongsberg en ypperlig sjanse til innpass i amerikansk storindustri, uttalte

DEN STATLIGE SAMORDNINGEN AV ØKONOMIEN II

Imperialisme og rustninger.

Det er en grunnleggende sannhet i den marxistiske forståelsen av imperialismen at den alltid må føre til krig. Konkurransen om oppdelingen av verden som kommer til uttrykk i et kappløp om markeder og råvarekilder kan ikke i det lange løp finne sted innen rammen av et fredelig diplomatisk spill. Den ujamne utviklingen av imperialismen fører til motsetninger mellom de imperialistiske land som får voldelige resultater.

Derfor er rustningsindustrien en viktig faktor i alle imperialistiske land. Og her kommer det en annen faktor i tillegg. Staten er den eneste mulige kjøper av varene til en virkelig utviklet rustningsindustri. Den skaper på den måten en mulighet til å investere en kapital på en måte som gir profitt, en kapital som ellers ville ha ligget brakk under den kapitalistiske krisa. Det er riktig å understreke at dette er produktiv virksomhet ut fra det kapitalistiske systemet: selv om varene ikke her anvendes til videre produksjon, skapes det ved statlig kjøp en reell profitt, og våpen utvikles og hopen opp. (En annen ting er at dette selvsagt ikke er noe bidrag til den almene historiske utvikling av produksjonen og at man derfor i denne forbindelse kan snakke om destruktive krefter slik det gjøres i lederen i siste Røde Fane, men ut fra den kapitalistiske økonomiens egne lover er rustninger produktiv virksomhet god nok.)

Av de to forhold vi nevnte ovenfor er selvsagt det første det viktigste og det grunnleggende: det er jo imperialismen som skaper den krisa som staten vil råde bot på ved våpenkjøp. Men også det andre forholdet bidrar til å gjøre imperialismen til et system som fører til krig og som i fredstid skaper

bare noen år siden. Det er derfor ikke merkelig at den militære satsingen fra statens side, og bruken av militærvesenet og militærpolitiske virkemidler i industripolitikken og i økonomisk politikk generelt, stadig øker. Og dette kan bare gjøres ved statlig inngripen, og, vel å merke, ut fra en stat som planlegger ut fra kapitalismens behov som helhet og som ikke pri mært er opptatt med å skaffe feite kontrakter til enkeltbedrifter. Det kan med andre ord bare gjøres effektivt fra en sosialdemokratisk regjering. Dette viser hvordan alle fraser om samfunnsmessiggjøring og offentlig styring bare betyr en sentralisert og aggressiv kapitalisme.

Den tradisjonelle delen av en militærpolitisk blokk i Norge er Kongsberg våpenfabrikk og Raufoss Ammunisjonsfabrikk. Begge er statsbedrifter, men dette betyr ikke at man ikke kan betrakte dem som selvstendige kapitalistiske bedrifter underlagt en statlig forvaltning.

Begge bedrifter viser klart hvor begrenset statens evne til krisedemping via slike tiltak egentlig er. I årsmeldingen for KV 1975 klages det over "norske myndigheters tilbakeholdenhet med å plassere forsvarsbestillinger innenlands (s. 29). Dette er et forhold som også gjelder tysk våpenproduksjon etter 1970. Statens virksomhet er hemmet av utenrikspolitiske hensyn. Selv om USA mister grepet om vest-europeisk økonomi, holder de ennå desperat fast ved en politisk kontroll over rustningsindustrien. (Lockheed-bestikkelsen er nettopp et utslag av dette).

Og statsbedrifter er i like høy grad som alle andre kapitalistiske bedrifter utsatt for kriser, de er ingen sysselsettingsgaranti. Alt i 1975 klaget Raufoss over svikt i ordrettingen og gikk til nedskjæring av arbeidsstokken.

en av direktørene i fjor. Den sosialdemokratiske regjeringas satsing i rustningssektoren er altså ingen demper, men en direkte forsterker av krigstendensene i imperialismen.

Kystvakten:

Det klareste uttrykk for økningen av militariseringen av økonomien er oppbyggingen av en ny norsk kystvakt i forbindelse med 200-milsgrensa. Det dreier seg her om et klart imperialistisk framstøt for nyfordeling av ressursene i havet, og det er naturlig at dette fører til norsk opprustning som igjen brukes som støtte til en kriserammert industri.

Denne tilfelle skipsbyggingsindustrien, i dette tilfellet skipsbyggingsindustrien, krever ca 1900 millioner, et tall som sikkert vil øke, og går ut på å bygge 10 skip fram til 1981. Planen er framskutt 3 år for å virke som krisehjelp for skipsverftene. Det ble i Stortinget aldri lagt skjul på den militære sida av prosjektet. Sakens ordfører, den lett sabelraslende Per Utsi fra Arbeiderpartiet, sa at skipene skulle utstyres med raketter og antiubåtutstyr for krigstid. Det er også interessant å merke seg hva SV sa i sakens anledning (vi understreker sa og ikke gjorde, da vedtaket i Stortinget selvsagt var enstemmig.) Ved siden av litt klaging over prisen foreslo Arne Kielland at det nye opplegget skulle ligge under justisdepartementet. En slik utstrakt militarisering av et byråkrati som ennå mer direkte enn det militære har som oppgave å opprettholde borgerskapets herredømme vil vel forbløffe de fleste som ikke umiddelbart husker Gustavsenes forslag om å gi et oppsynsskip til det islandske borgerskap i dets torskekrig med det britiske. Kiellands begrunnelse var imidlertid subtil. En sivil kontroll ov-

er kystvakta kunne lette stasjoneringen på Svalbard, hevdet han, selv om, som han sa med en brilliant formulering av SV's finslipte imperialismeanalyse, "alle vet jo det blir bråk". Vi slutter oss fullt ut til representanten Kielland i denne sak og merker oss at SV, som på landsmøtet forrige helg gikk imot alle bevilgninger til det militære, ikke er imot å ta litt bråk og bevilge 2000 millioner hvis det kan fremme det militære nærværet på Svalbard bare det er sivil. Men uansett denne virksomheten fra det forsvinnende venstre-sosialdemokratiet er dette en objektiv skjerping av imperialismen. Arbeidsplasser blir opprettholdt via de nye rustningene. Deler av arbeiderklassen blir på denne måten, som via u-landstiltakene, bundet til en mer aggressiv form for imperialismen. Opportunismen vil på den måten ytterligere komme til å festne seg i arbeiderklassen.

Sysselsetting og militærvesen.

Også innen sysselsettingspolitikk er brukt nå militærpolitiske virkemidler. I en periode med sterk arbeidsløshet, særlig blant ungdom, foretar arbeidskontorene i Nordland å senke vernepliktsalderen til 17 år for å bli kvitt arbeidsløsheten.

Og Forsvarsminister Hansen følger opp: Avtjent militærtjeneste skal tjene som et pluss ved opptak til videre utdanning og ved ansettelse. Dette skal selvsagt ha en ideologisk effekt, rekruttene skal ha følelsen av at idiotiet i tjenesten vil lønne seg på lengre sikt.

Men samtidig er det klart at det dreier seg om et krisetiltak for å få flere til å ta tjenesten tidlig. Og dette viser hvor kort slike tiltak når.

Kanskje får man en kortvarig senkning av arbeidsløsheten på denne måten, men når denne ungdommen kommer ut fra tjenesten igjen og det ikke finnes jobber, hva gjør man da? Dette viser at sosialdemokratiet må gjøre som kapitalistene før, og overlate til krisa å løse seg selv, og at den statlige virksomheten i beste fall er en lappverksvirksomhet. Og dermed peker også de statlige krisetiltakene like mye i retning av krig som imperialismen alltid har gjort.

Bergens sporveier: Arbeidsstedet er selv et samarbeidsorgan!

I fagforeningen ved Bergen Sporveier har det gjennom endel uker pågått en intern konflikt. Stridsspørsmålet har vært om to reservesjåfører skal få fast ansettelse og medlemsska i foreningen.

KAs prinsipielle standpunkt i slike saker er at de fagorganiserte selv avgjør saken og ikke tolererer noen innblanding fra bedrift, stat eller fagapparatets høyere organer. Selve det at saken avgjøres slik vil vi forsvare selv om vi skulle være uenige i vedtak som fattes.

Nå vet vi ikke nok til å avgjøre om de fagorganiserte ved Bergen Sporveier i dette tilfelle bare fører videre Kommeforbundets generelle suspensjonslinje mot alle som oppviser faglig militans eller om de reservesjåførene saken gjelder, har opptredt som provokatører og følgelig fortjener å rammes av de fagorganisertes egne disiplinærtak. Å avgjøre det er imidlertid ikke det som er viktig i denne saken.

Det viktige her er hvordan Spor-

veiens administrasjon har nyttiggjort seg denne striden mellom de fagorganiserte til å innføre nytt korporativt reglement. På den ene siden forsvarte administrasjonen med basis i Hovedavtalen sjåførenes rett til fast ansettelse. M.a.o. brukte de hovedavtalen mot arbeidernes rettsprinsipper slik disse kom til uttrykk i trusselen om streik. På den annen side hevdet de at de imøtekom intensjonen bak arbeidernes streiketrusler når de innførte nytt reglement for alle de fagorganiserte.

"Infiltrasjon og aktivitet som skader arbeidsmiljøet og skaper uro på arbeidsplassen, blir betraktet som forstyrrelse av orden. Arbeidsstedet betraktes også som etablerte samarbeidsorganer innenfor bedriften og fagforeningens tillitsmannsapparat."

De fagorganiserte ved Bergen Sporveier lot seg grundig ta ved nesen da de vedtok denne nye paragrafen i reglementet med 192 mot 32 stemmer. Dette reglementet knebler retten til demonstrasjoner av den typen som ut-

løste konflikten. Vedtaket sier like ut at arbeiderne anerkjenner at selve arbeidsstedet er et samarbeidsorgan. Nøyaktig slike forestillinger var det Mussolini i sin tid gjorde regelfaste på alle områder i samfunnet.

"Klassekampen" har i ulike sammenhenger framstilt framstøtet mot reservesjåførene som en type "yrkesforbud". Dette er ikke så merkelig ettersom AKP overalt og alltid har bekjempet vår analyse av de sosialfascistiske korporativiseringsframstøtene for å kontrollere arbeidskraften.

Analysen griper ikke poenget - de to sjåførene beholder jo sitt "yrke". Poenget er at borgerskapet bruker AKPer i fagbevegelsen til å få vedtatt regelverk som i konselwens betyr det samme som yrkesforbud og som i neste omgang kan brukes mot klassebevisste arbeidere.

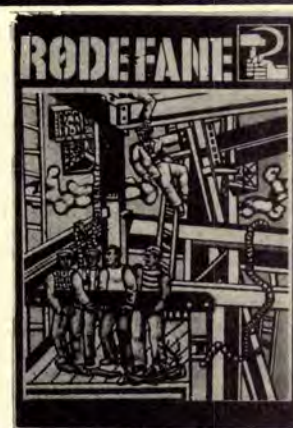
Den borgerlige pressen kunne desuten tackle denne saken like elegant som sporveisadministrasjonen: "kompr misset" skjær i demokratiets navn.

"Demokratiet" sikret både arbeid til de

de to "ekstremister" og at de fagorganisertes intensjoner ble ivarettatt av de nye reglementene.

Saken ved Bergens Sporveier er viktig fordi den viser hvordan både de politiske aktivitetene og de politiske analysene hos småborgersosialistene i siste instans resulterer i en styrking av den borgerlige statens politiske og ideologiske grep over arbeiderklassen. Fordi borgerskapets talsmenn både politisk og ideologisk er så sterke, er det tvingende nødvendig for arbeiderklassen å styrke sine teoretiske og politiske posisjoner.

Styrk Kommunistisk Arbeiderforbund!



TEORETISK TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND
Postboks 2863 Kampen Oslo 5



Verden rundt

1980-1985. Det har været præget af en økende tendens til europæisk selvstændiggjørelse i forhold til de to supermagter - USA og USSR, og af den såkaldte eurokommunismens rolle i denne udvikling.

Denne gang har det såkalte frihetsbrevet fra Tsjekkoslovakias og østtyskne utløst en liknende bevegelse i alle østeuropiske land. De kreftene bak frihetsbrevet står for en liberalisering av den kapitalistiske økonomien og en frigjøring fra østblokkens politiske, militære og økonomiske hegemoni. Det dreier seg om en nasjonal-kapitalistisk tendens som ledes av politikere og intellektuelle. Polen har denne ledelsen forsøkt å kanalisere arbeiderklassens misnøye inn i den nasjonal-kapitalistiske bevegelsen og engasjere seg til fordel for fengslede og mishandlede arbeidere ledere fra streikene ifjor.

Den østeuropæiske oposisjonen har naturlig nok appellert direkte til de sosialdemokratiske partiene i Vest-Europa om støtte, og spesielt til de nye, eurokommunistiske sosialdemokratene i talias kommunistiske parti (P.S.I.) og i Frankrikes kommunistiske parti (P.C.). I denne sammenheng har USSR langt mer enn USA og de italienske og franske kapitalistene fryktet et erlinguer-tyrt Italia og et Marchais-tyrt Frankrike. I slikt Italia og et slikt Frankrike vil straks bli viktige støttepunkter for den delen av den herskende klasse i de østeuropæiske land som ikke er i allianse med USSR, men ønsker en mer selvstendig kapitalistisk utvikling i tilknytning til den frammarsjerende imperialistiske

forlengst gått over fra klassekampens
vei til å spille den samme rollen som

redningshjelp for kapitalen som f.eks. på A har hjemme, e har akseptert
B, de har akseptert A B-medlems
ska, og de har gjort alt for å f arbei-
erklassen til høyre seg for kapitalens
krav om innskrenkninger og lønnsned-
slag, nå sist under Andreottis kris-
teligdemokratiske regjering. Ermed
har de demonstrert sin vilje til - ved
hjelp av sin kontroll med store deler
av fagbevegelsen - å regjere på vegne
av kapitalen på en langt mer effektiv
måte enn noe tradisjonelt borgerlig par-
ti er i stand til. Dette har allerede
ført til at millioner av italienske arbei-
dere har vært i streik på tvers av og
i protest mot berlinguers revisionist-
parti. På den andre side ahrhar itali-
enske kapitalister vist sin forståelse av
situasjonen ved å yte økonomiske bidrag
til berlinguers artikkel.

Det franske revisionspartiet har under Marchais' ledelse helt og fullt slått inn på berlinguers' eurokommunistiske linje. Begge står på en uavhengig linje i forhold til den sovjetiske sosialimperialismen.

'Eurokommunismen' mot supermaktene

«FEL» står arillo og hans rev
sjo i s i parti fra som den f r e n s t e i e u
rokom u n i s t i s k e k r a f t v e d s i d e n a v
«erlinguer og i a r n a i s . I å e n « p r i v a t »
konferanse i « a d r i d n l i g l a d i s s e t r e
« e u r o k o m u n i s t i s k e » l e d e r e o p p s t r a t e g
for e t n a r n e r e f r a t i d i g s a n a r b e i d
m e t t o m I t a l i a , S p a n i a o g F r a n k r i k e
i n n e n E E C . N a r d e t r e i k k e ø y d e d i
r e k t e k r i t i k k a v d e ø s t e u r o p e i s k e k o m
m u n i s t p a r t i e n e s u n d e r t r y k k i n g a v
o p p o s i s j o n e n , m å i k k e d e t t e s e s s o m
u t t r y k k f o r m a n g l e n d e u a v h e n g i g h e t
a v U S S R , m e n f o r b e h o v e t f o r i k k e å
a v s k j e r e s e g f r a k o n t a k t o g d e r m e d
i n n f j e l t e l s e o v e r u t v i k l i n g a i Ø s t - E u -
r o p a .

Også Spania banker nå på døra til EEC, som mer og mer skyver USA ut av Europa - USA har ødelagt mya av sine muligheter til å beholde Spania som støttepunkt på grunn av sin tidligere satsing på det utrangerte Franco-regimet, og er i ferd med å bli kraftig svekket i Middelhavsområdet.

MIDDELHAVSMØRÅDET har allerede i en årrekke vært gjemstand for regulær handelskrig mellom USA og EEC. EEC kan - takket være USA støtte til den fortapte gammelfascismen i området - registrere det ene middelhavslandet etter det andre som søkere om medlemsskap. Hellas ønsker nå å bli medlem, med bl. a. den begrunnelse at det vil bety en garanti mot en ny militærjunta av den typen som USA støttet. Portugal under Soares søker om medlemsskap på samme grunnlag. (Det

Portugisiske revisjonistpartiet bakker ikke her opp som det Spanske, da sdet til forskjell fra "eurokommunistene" er langt sterkere e bundet til den sovjetiske sosialimperialismen.

INNEN EFTA-OMRÅDET spiller de tradisjonelle sosialdemokratiske partiene i søkende grad en fortroppssrolle av samme type som "eurokommunistene" i EEC. Det er ikke tilfeldig at Reiulf Steen uttrykker sterk sympati for Berlinguer. For noen tid siden kom representanter for både fagorganisasjonene, arbeidsgiverorganisasjonene og regjeringene innen EFTA sammen til en konferanse om hvordan en best skal reparere den kapitalistiske økonomiske krisen. I denne sammenheng spiller DNA og LO i kraft av "oljingen" av norsk kapitalisme en fremtredende rolle med forslag om regulering av økonomien over landegrensene. Den nye aktiviseringen av EFTA under sosialdemokratisk ledelse betyr en ytterligere oppsplitting og konkurranse innen det imperialistiske Europa.

VERKEN USA ELLER USSR kan i lengda forholde seg passive til utviklingen av mektige konkurrenter i form av nye og selvstendige imperialistblokker i Europa. Motsetningene i Europa og i den imperialistiske verden som helhet øker og tilspisses for hver dag. Bare proletariske revolusjoner kan på litt lengre sikt hindre utbruddet av en ny imperialistisk storkrig, og i kampen for revolusjon må proletariatet utnytte de økende motsetningene mellom imperialistblokkene.

DEN NEDERLANDSKE ARBEIDER
KLASSEN har tidligere i år antydnet
arbeiderklassens styrke ved å gjennom-
føre den mest omfattende streikekampe
i landet siden 2. verdenskrig med seier
som resultat. Den nederlandske staten
var den første til å gjennomføre sam-
ordnede lønnsoppgjør i begynnelsen av
60-åra. Med sin kamp på tvers av dette
opplegget har de nederlandske arbeidere
vist veien framover for arbeiderklassen
alle land mot den moderne kapitalistiske
korporativismen. I skrivende stund har
arbeiderklassen i Belgia fulgt eksemplet
fra Nederland og står oppe i en kraftig
konfrontasjon med kapitalens lønns-
nedslagspolitikk der. Det tegner seg mer
andre ord konturer av en internasjonal
bevegelse i arbeiderklassen mot det
sosialdemokratiske klassesamarbeidet.



Tre "euro-kommunisti"

SV tilbake til SF

SV har hatt landsmøte. Før landsmøtet hadde partiledelsen sendt ut direktiv til partilaga om å velge "kvinner og arbeidere" som delegater, som nå har gjenvalgt den samme partiledelsen.

At Berge Furre får utpeke sine nestkommanderende som han vil, avslører først og fremst at det gamle SF nå for alvor er gjenopptått under navnet SV. - Forøvrigt er "løsningen" med de tre nestledere i stedet for to svært betegnende for SVs og spesielt Berge Furrens måte å administrere bort politiske motsetninger på, og dermed for dets manglende evne til å utvikle noen politikk i det hele tatt - dvs. til å konkurrere med / avgrense seg fra både stt småborgersøjalistisk avkom i "AKP" og sine sosialdemokratiske fedre i DNA.

SFs gjenoppstandelse dokumenteres også av vedtaket om full avvæpning. Under denne programposten forenes nå på ny den rene pasifismen og den skinnrevolusjonære sosialpasifismen. Ingen av disse snakker om - eller kommer noen gang til å arbeide for at arbeiderklassen må være væpnet i det endelige oppgjøret med borger staten og dets voldsapparat.

SV har holdt landsmøte, SF har gjenoppstått. Dette viser seg på det skarpeste i at SV har mistet det meste av den arbeideropplutning det hadde, og er gått under jorda i fagbevegelsen. SF eksisterte som "folkebevegelsen" mot atomvåpen og mot EEC. SV eksisterer for øyeblikket vesentlig som ikke-proletær kvinnebevegelse.

I så måte er det karakteristisk at Torild Skard har frasagt seg gjenvalg i Stortinget for å jobbe med "utenom-parlamentarisk" kvinnesak. Det er fare for at denne form for "utenom parlamentarisme" blir hele SVs skjebne etter høstens valg.

(Hans Ebbings og andres "venstrefløy" - som Aftenposten utroper til ultraradikalt og revolusjonær-marxistisk, men som utgjør bl.a. nettopp

den sosialpasifistiske fløyen bak av-
væpningsforsøket - er knapt verdt en
parantes. De har på ny latt "opposi-
sjonen mot partiledelsen ligge nede.
De aner tydeligvis og helt riktig -
i hvert fall instinktivt - at de bare
kan holde ansiktet som "revolusjonære
marxister" så lenge de avstår fra å
forlate den startgropa de har inntatt
i nå snart 4 år. - "Klassekampen"
og "AKP" er derfor helt på jorden
- og bare ute etter å pirre sin egen
og sine leseres konspirative fantasi -
når de produserer sensasjonelle av-
sløringer om at Ebbing og hans folk
planlegger å bryte ut av SV og danne
nytt parti. Men dermed holder de
ufrivillig (?) liv i myter som Ebbing
& Co. trenger for å opprettholde
seg og sin funksjon.)



T. Bull til Aftenposten:
- Berge Furre må få det som han vil



Selvik og NAF...

Forts. fra side 4

heng sier Selvig åpent at streikekamper mot NAFs medlemsbedrifter dvs. streiker som vanskeligere beveger seg utover det rent økonomiske perspektivet - er å foretrekke framfor streikekamper som retter seg direkte mot staten - dvs. kamper som umiddelbart får et politisk innhold og stiller spørsmålet om statsmakten på dagsordenen:

"Hvis man på den anden side

tillater streik og lockout (ved eventuell realisering av Skånlands forslag) vil disse midler i realiteten bli mot myndighetene, og det er vel neppe neppe noen fordel."

Konklusjon i Skånlands forslag er altså ubrukbart, både i korporativ-fascistisk og i "liberal" utgave.

Til slutt legger Selvig fram NAFs forslag til en vei ut. av uføret, det samme forslaget som de har stilt

til vilkår i "mini-oppgjøret" for å yte over kr. 0,00 i lønnsøkning, og som er det viktigste framstøtet å bekjempe for arbeiderklassen ved dette oppgjøret. :

"Et virkemiddel som etter min mening kunne bli et viktig bidrag til å begrense ønsket lønnsglidning ville være at partene selv ved neste tariff-revisjon ble enige om å forandre enkelte av de tariffbestemmelser om lønnsregulering i løpet av tariffperiode den som etter hvert er blitt vanlige, og som erfaring i praksis fører til en lønnsglidning som ikke har noen sammenheng med produktivitetsutviklingen og den økonomiske situasjon i bedriftene."

